

Arrest

nr. 166 520 van 26 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 16 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 mei 2015 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 30 oktober 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 16 november 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 04.05.2015 werd ingediend door:

[S., M. S.], Nationaliteit: Nederland ; [...] om de volgende reden geweigerd:

□ Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid zoals voorzien in artikel 43 van de wet van 15.12.1980.

Er dient opgemerkt te worden dat er feiten van openbare orde zijn waardoor betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving vormt. Betrokkene blijkt geseind te zijn in het ANG-register. Uit verder nazicht (zie administratief dossier) blijkt dat betrokkene terug te vinden is in twee onderzoeken inzake drugs in- en uitvoer (PV LE60L9007302/2013) en bezit van wapens en munitie (PV LE36L9000607/2014). In het ANG-register staat betrokkene tevens geseind al vuurwapengevaarlijk.

Betrokkene werd reeds onder bevel tot aanhouding geplaatst en verbleef van 09.07.2014 tot 08.09.2014 in de hulpgevangenis van Leuven inzake mededaderschap in een drugsdossier. Betrokkene werd ondertussen vrijgelaten onder voorwaarden.

Het strafregister van betrokkene werd tevens opgevraagd. Hieruit blijkt dat betrokkene tot op heden niet werd veroordeeld, maar we dienen er wel op te wijzen dat betrokkene in het bezit is van een wapen en geseind staat als vuurwapengevaarlijk.

Naar aanleiding van deze feiten dient wel degelijk vastgesteld te worden dat betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving vormt. De maatregel om het verblijfsrecht van meer dan 3 maanden te weigeren is dan ook evenredig. Daarbij werd wel degelijk rekening gehouden met het persoonlijk gedrag van betrokkene en zijn persoonlijke situatie.

Overeenkomstig art. 7, eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als zelfstandige aangevraagd op 04.05.2015 hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van het vermoeden van onschuld, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Hij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

[...]

Verzoeker kwam in de periode 2013-2014 veel in een café in Diest. In dit café hielden er zich ook personen op die zich inlieten met verdovende middelen.

Tijdens een huiszoeking in het kader van een drugonderzoek bevond verzoeker zich in dit café. Verzoeker bevond zich aldaar samen met verschillende andere personen, waaronder de personen die stonden ingeschreven op het adres van de woonst naast het café. Er werd een proces-verbaal opgesteld in verband met het drugsonderzoek.

Tijdens de huiszoeking werd een vuurwapen aangetroffen waardoor er, los van het drugonderzoek, een apart proces-verbaal werd opgesteld voor het aangetroffen wapen. De notie “vuurwapengevaarlijk” is hierop gebaseerd. Verzoeker werd zelf nooit aangetroffen in het bezit van eender welk wapen. Hij

distantieert zich ten stelligste hiervan. Verzoeker heeft dan ook geen verleden van gewelddadigheid of wapenbezit.

Verzoeker heeft een blanco strafblad, zowel in België als Nederland.

Verzoeker heeft sindsdien volledig gebroken met de personen met wie hij optrok en waardoor hij in de problemen is gekomen.

Verzoeker heeft zich sinds 29 december 2014 gevestigd te 3582 Beringen, [...] (stuk 3).

Verzoeker is sinds 5 januari 2015 werkzaam als zelfstandige (stuk 4).

[...]

De aanvraag voor een verklaring van inschrijving werd geweigerd op grond van artikel 43 Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt als volgt:

[...]

Er moet worden benadrukt dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001, 40).

De lidstaten zijn ertoe gehouden om hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C- 397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voorzover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21)

Uit artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn volgt dat lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van Unieburgers en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, enkel mogen beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

Het begrip 'openbare orde', zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde, in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, hoe dan ook het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 10 juli 2008, C-33/07, Jipa, en verwijzing naar rechtspraak daarin). Dit wordt ook zo weergegeven in artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie benadrukte voorts in een arrest van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) dat: "30. Artikel 27, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 stelt immers als voorwaarde voor een verwijderingsmaatregel dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten".

[...]

De aangehaalde feiten in de bestreden beslissing zijn niet actueel.

Verzoeker heeft is sinds zijn voorwaardelijke vrijlating op 8 september 2014 niet meer in contact geweest met de politionele diensten. Hij heeft volledig gebroken met de personen met wie hij optrok en die hem in de problemen hebben gebracht. De verwerende partij is hiermee bekend. Sinds zijn vrijlating heeft verzoeker zich ingeschreven te Beringen en aan de slag gegaan als zelfstandige (stuk 3 en 4).

De bestreden beslissing van 30 oktober 2015 kan daarom niet aanhouden dat het actueel karakter zou zijn aangetoond op basis van twee processen-verbaal (en een seining gebaseerd op één van deze processen-verbaal) waarmee geen rekening wordt gehouden met deze omstandigheden.

Verzoeker benadrukt bovendien artikel 27 van richtlijn 2004/38/EG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. In een arrest van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof: “30. Artikel 27, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 stelt immers als voorwaarde voor een verwijderingsmaatregel dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten”.

Uit de voorliggende feiten blijkt niet dat verzoeker een neiging vertoont om het gedrag dat hem ten laste wordt gelegd (en waarvoor geen veroordeling werd uitgesproken, infra), in de toekomst zou worden voortgezet. Verzoeker brak volledig met de personen bij wie hij optrok en hem in de problemen hadden gebracht.

De verwerende partij toont noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen aan waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker het gedrag dat hem ten laste wordt gelegd in de toekomst zou voortzetten.

Mocht dit overigens het geval zijn, dan kon verweerder verwijzen naar bijkomende processen-verbaal van recente signatuur. Dit laatste is niet het geval en benadrukt dat verzoeker geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker herinnert er tenslotte aan dat de uitzondering van de openbare orde een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen vormt, die strikt moet worden opgevat en in casu niet kan overtuigen (supra, randnummer 3).

Het is niet aangetoond dat het gedrag van verzoeker een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

[...]

De aangehaalde feiten vormen niet het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (HvJ 10 juli 2008, C-33/07, Jipa, en verwijzing naar rechtspraak daarin).

Verzoeker is nooit veroordeeld. Hij werd enkel genoemd in één dossier (met twee processen-verbaal). Het vermoeden van onschuld, een fundamenteel beginsel, wordt hierdoor geschonden. De verwerende partij kan op grond van een eigen onderzoek een standpunt innemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Dit onderzoek dient evenwel op een zorgvuldige en redelijke manier te geschieden.

Het aandeel van verzoeker in deze feiten werd niet op redelijke en zorgvuldige nagegaan door de verwerende partij teneinde de bestreden beslissing te kunnen onderbouwen.

Het aandeel van verzoeker in het drugsonderzoek is uiterst beperkt terwijl hij zijn betrokkenheid bij het bezit van wapens en munitie ten stelligste betwist. Verzoeker werd nooit aangetroffen in het bezit van eender welk wapen en heeft evenmin een verleden van gewelddadigheid of wapenbezit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de verwerende partij de werkelijke feiten niet heeft onderzocht.

De bestreden beslissing beperkt zich tot de vaststelling dat “betrokkene terug te vinden is in twee onderzoeken”. Dit betreffen geenszins veroordelingen. De verwerende partij is daarom gehouden zelf na te gaan wat het aandeel van verzoeker zou zijn (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388), hetgeen zij heeft nagelaten.

Uit het administratief dossier blijkt zelfs dat beide processen-verbaal niet gevoegd zijn, terwijl de bestreden beslissing hierop expliciet gestoeld is:

[...]

De verwerende partij handelt onzorgvuldig en kennelijk onredelijk om zonder deze essentiële documenten waaruit de feiten blijken zonder meer te oordelen dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving. De feiten werden niet naar behoren onderzocht.

Ook in het geciteerde arrest door de verwerende partij van 14 oktober 2015 wordt gesteld dat de feiten weldegelijk “genoegzaam” moeten vastgesteld worden (nota met opmerkingen, pagina 6, RvV nr. 154 437 van 14 oktober 2015).

Bovendien wordt in de bestreden beslissing zelf opgemerkt dat verzoeker een blanco strafregister heeft. Voorts spreekt de verwerende partij zich manifest tegen door, enerzijds, te stellen dat verzoeker actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving terwijl, anderzijds, verzoeker bij zijn invrijheidsstelling geen strobreed in de weg te leggen.

Op 10 juli 2014 wordt door de verwerende partij volgend schrijven gericht aan de gevangenisdirecteur (zie administratief dossier):

“Geachte,

Betrokkene mag zonder meer worden vrijgelaten.

Hoogachtend”

Hoe kan de verwerende partij volhouden dat verzoeker een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou uitmaken terwijl men een compleet tegengestelde mening had bij de invrijheidsstelling van verzoeker?

Verzoeker herinnert er tenslotte aan dat de uitzondering van de openbare orde een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen vormt, die strikt moet worden opgevat en in casu niet kan overtuigen (supra, randnummer 3).

Het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving is niet aangetoond (HvJ 10 juli 2008, C-33/07, Jipa, en verwijzing naar rechtspraak daarin).

[...]

Een maatregel waarbij een van de door het Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden wordt beperkt, is slechts gerechtvaardigd indien hij het evenredigheidsbeginsel eerbiedigt (HvJ 30 november 1995, C-55/94, punt 37; HvJ 26 november 2002, C-100/01, punt 43). De weigering van verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de openbare orde of nationale veiligheid, is evenwel niet in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de feiten die hierboven al werden aangehaald.

Verzoeker schreef zich in te Beringen en opende een zelfstandige zaak (stuk 3 en 4). Hij is gevestigd als zelfstandige sinds 5 januari 2015 en heeft sindsdien een stabiel en duurzaam bedrijf gevestigd. De bestreden beslissing zet dit volledig op de helling, waardoor de fundamentele vrijheden van verzoeker als Unieburger worden gefnuikt.

De verwerende partij is gehouden om rekening te houden met de graad van integratie van de betrokken personen, hun leeftijd, gezondheidstoestand en economische situatie voor de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is met het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare orde (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, punt 32).

Met deze elementen, in het bijzonder de integratie van verzoeker en zijn economische situatie, werd kennelijk geen rekening gehouden door de verwerende partij. Dit blijkt uit de bestreden beslissing waarbij deze elementen nergens worden vermeld.

Het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten van verzoeker werden hierdoor niet geëerbiedigd.

Daarentegen is verzoeker niet veroordeeld en heeft hij een blanco strafregister.

Hij wordt vernoemd in twee processen-verbaal, waarvan het aandeel van verzoeker in het drugsonderzoek zeer beperkt is en elke betrokkenheid in het onderzoek van het bezit van wapens en munitie ten stelligste wordt betwist.

De processen-verbaal zijn zelfs niet gevoegd in het administratief dossier en maken derhalve geen onderdeel uit van het onderzoek van de verwerende partij. De verwerende partij kan dan ook niet volhouden dat zij “rekening heeft gehouden met het persoonlijk gedrag en de persoonlijke situatie van de verzoekende partij” (nota met opmerkingen, pagina 7).

Bovendien spreekt de verwerende partij zich manifest tegen door, enerzijds, te stellen dat verzoeker actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving terwijl, anderzijds, verzoeker bij zijn invrijheidsstelling geen strobreed in de weg te leggen.

De maatregel om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren is niet evenredig met de voorliggende feiten.

Verzoeker herinnert er tenslotte aan dat de uitzondering van de openbare orde een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen vormt, die strikt moet worden opgevat en in casu niet kan overtuigen (supra, randnummer 3).

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten is volledig gebaseerd op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Aangezien de beslissing inzake weigering van verblijf moet worden vernietigd, dient dit tevens het geval te zijn voor het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien de verwerende partij vooreerst opnieuw uitspraak moet doen over het desbetreffende recht op verblijf.”

3.2.1. Verweerder weigert verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken :

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;
2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

[...]

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.”

Uit artikel 43 van de Vreemdelingenwet volgt dat een verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan worden geweigerd indien uit het persoonlijke gedrag van de betrokken burger van de Unie een gedrag blijkt dat van die aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Hierbij dient het evenredigheidsbeginsel te worden gerespecteerd.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet betreft een omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG. Het Hof van Justitie heeft in dit verband steeds benadrukt dat de lidstaten weliswaar in hoofdzaak vrij blijven om de eisen van openbare orde en openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, maar dat die eisen in communautair verband, met name omdat het een afwijking van het grondbeginsel van het vrije verkeer van personen betreft, restrictief moeten worden opgevat, zodat hun inhoud niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle van de instellingen van de Europese Unie. Daarbij is in de rechtspraak gepreciseerd dat het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Het Hof oordeelde dat deze afbakening van de door een lidstaat in te roepen afwijkingen van dit grondbeginsel met name met zich meebrengt, zoals uit artikel 27, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG volgt, dat maatregelen die worden genomen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid, willen zij gerechtvaardigd zijn, uitsluitend gebaseerd dienen te zijn op het gedrag van de betrokkene. Rechtvaardigingsgronden die niet rechtstreeks verband houden met het betrokken individuele geval of die zijn ingegeven door overwegingen van algemene preventie kunnen niet worden aanvaard. Uit artikel 27, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG alsook uit vaste rechtspraak van het Hof volgt ook dat een maatregel waarbij het recht van vrij verkeer wordt beperkt, slechts gerechtvaardigd kan zijn indien daarbij het evenredigheidsbeginsel in acht wordt genomen (zie in dit verband onder meer: HvJ 28 oktober 1975, C-36/75, Rutili; HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau; HvJ 17 september 2002, C-413/99 Baumbast; HvJ 26 november 2002, C-100/01, Oteiza Olazabal; HvJ 29 april 2004, C482/01 en C493/01, Orfanopoulos en Oliveri; HvJ 10 juli 2008, C-33/07, Jipa).

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.2.3. Teneinde in casu de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet te verantwoorden, stelt verweerder dat er feiten van openbare orde zijn waardoor verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij verwijst naar het gegeven dat verzoeker wordt genoemd in twee onderzoeken inzake in- en uitvoer van drugs en bezit van wapens en munitie en hij daarnaast staat geseind in de Algemene Nationale Gegevensbank (hierna: ANG) als vuurwapengevaarlijk. Verweerder verwijst in dit verband naar twee nummers van processen-verbaal. Er wordt verder melding van gemaakt dat verzoeker reeds onder aanhoudingsbevel werd geplaatst en van 9 juli 2014 tot 8 september 2014 in de hulpgevangenis van Leuven verbleef inzake mededaderschap in een drugsdossier en dat hij intussen is vrijgelaten onder voorwaarden. Verweerder stelt vast dat niet blijkt dat verzoeker reeds strafrechtelijk werd veroordeeld, doch benadrukt dat hij in het bezit is van een vuurwapen en geseind staat als vuurwapengevaarlijk.

3.2.4. Verzoeker stelt dat hij in de periode 2013-2014 veel in een café te Diest kwam, waar zich ook personen ophielden die zich inlieten met verdovende middelen. Hij blijft vaag over zijn betrokkenheid in dit verband en beperkt er zich toe te stellen dat zijn aandeel "uiterst beperkt" zou zijn geweest. Hij benadrukt verder dat hij nooit zelf zou zijn aangetroffen in het bezit van een vuurwapen en ontkent elke betrokkenheid in dit verband. Hij beklemtoont dat hij een blanco strafblad heeft. Verzoeker betoogt verder dat de feiten niet actueel zijn en hij sinds zijn voorwaardelijke invrijheidstelling op 8 september 2014 volledig heeft gebroken met de personen met wie hij indertijd optrok en hij niet meer in aanraking is gekomen met de politiediensten, en aldus niet is aangetoond dat er sprake is van enig actueel gevaar voor de openbare orde. Ook betoogt hij dat er geen sprake is van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij benadrukt nooit te zijn veroordeeld en wijst op het vermoeden van onschuld. Hij erkent dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt kan innemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, doch dit onderzoek dan op een zorgvuldige en redelijke wijze dient te gebeuren. Hij stelt dat dit laatste niet het geval was, nu de werkelijke feiten en zijn aandeel in deze feiten niet op een redelijke en zorgvuldige wijze werden onderzocht. Hij benadrukt ook nog dat de processen-verbaal waarnaar wordt verwezen niet zijn opgenomen in het administratief dossier. Verzoeker wijst er verder op dat verweerder op 10 juli 2014 nog meedeelde aan de gevangenisdirecteur dat hij zonder meer mocht worden vrijgelaten, hetgeen volgens hem strijdig is met het standpunt dat verweerder thans inneemt. Hij betoogt ten slotte dat de bestreden weigeringsbeslissing het evenredigheidsbeginsel niet respecteert.

3.2.5. Verweerder repliceert in dit verband in de nota met opmerkingen als volgt:

"Nopens de materiële motiveringsplicht merkt verweerder vooreerst op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk dat:

[...]

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen heeft.

Verweerder verwijst dienaangaande naar artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet:

[...]

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij genoemd wordt in twee onderzoeken inzake drugs in- en uitvoer en bezit van wapens en munitie. Verzoekende partij staat eveneens in het ANG-register geseind als vuurwapengevaarlijk. Verzoekende partij verbleef bovendien van 09.07.2014 tot 08.09.2014 in de hulpgevangenis van Leuven inzake mededaderschap in een drugsdossier.

Verzoekende partij kan niet ernstig ontkennen dat dergelijke feiten in strijd zijn met de openbare orde.

Verweerder wijst dienaangaande naar volgende rechtspraak van het Hof van Justitie:

"Drugverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan". Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit

onder het begrip “ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid” valt. “ (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote kamer)).

Verweerder merkt op dat het bijgevolg geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te stellen dat verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, nu zij in het ANG-register geseind staat als vuurwapengevaarlijk en er twee recente pv's (juli en september 2014) op naam van zijn van verzoekende partij inzake het bezit van wapen en munitie en inzake drugs in- en uitvoer.

Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat de in de bestreden beslissing aangehaalde feiten niet actueel zijn. Verzoekende partij beweert dat zij sinds haar voorwaardelijke vrijlating niet meer in contact is geweest met de politionele diensten, zij volledig gebroken zou hebben met de personen die haar in de problemen hebben gebracht en zij sinds haar vrijlating aan de slag is gegaan als zelfstandige. De bestreden beslissing zou geen rekening houden met voormelde elementen.

Verweerder merkt hierbij op dat de loutere beweringen van verzoekende partij alsdat zij sinds haar voorwaardelijke vrijlating niet meer in contact is geweest met de politionele diensten en zij volledig gebroken zou hebben met de personen die haar in de problemen hebben gebracht, geen afbreuk doen aan de juridische en feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Het loutere feit dat er op een korte periode van 1 jaar geen nieuwe vaststellingen gedaan zijn, betekent uiteraard niet dat de bedreiging van verzoekende partij voor het fundamenteel belang van de samenleving niet langer actueel zou zijn, noch dat verzoekende partij geen neiging zou vertonen om het gedrag dat hem ten laste wordt gelegd in te toekomst verder te zetten.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing bovendien rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekende partij sinds haar vrijlating aan de slag is gegaan als zelfstandige. De bestreden beslissing is immers genomen in antwoord op de aanvraag van verzoekende partij voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige dd. 04.05.2015.

Dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de bestreden beslissing:

[...]

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft bijgevolg in de bestreden beslissing geheel terecht gewezen op het zeer recente karakter van de pv's inzake bezit van wapens/munitie en inzake drugs in- en uitvoer, van de gerechtelijke aanhouding van verzoekende partij inzake mededaderschap in een drugsdossier en van de seining in het ANG-register als vuurwapengevaarlijk, op grond waarvan het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat verzoekende partij een actuele bedreiging vormt voor de samenleving.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij meent verder dat de bestreden beslissing het vermoeden van onschuld schendt, nu zij nooit is veroordeeld en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft nagelaten het aandeel van verzoekende partij in de voormelde strafrechtelijke feiten op een redelijke en zorgvuldige manier te onderzoeken. De verzoekende partij beweert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris gehouden is na te gaan wat het aandeel van verzoekende partij is in de strafbare feiten, aangezien zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet is veroordeeld voor deze feiten.

Verweerder laat dienaangaande vooreerst gelden dat verzoekende partij niet ernstig kan aanvoeren dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het vermoeden van onschuld, aangezien het vermoeden van onschuld een fundamenteel beginsel is uit het strafrecht terwijl de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een administratieve rechtshandeling uitmaakt en geen maatregel van strafrechtelijke aard.

Zie in dit zin:

[...] (R.v.V. nr. 152 983 van 21 september 2015)

In de mate verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris dient na te gaan welk aandeel verzoekende partij heeft in de betrokken feiten aangezien deze op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen aanleiding hebben gegeven tot een strafrechtelijke veroordeling, laat verweerder gelden dat dit geenszins ernstig is.

Het staat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier, ongeacht of deze reeds aanleiding hebben gegeven tot een strafrechtelijke veroordeling, in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.

Zie in die zin:

“De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen

aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.” (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

En ook:

“2.6. Het gegeven dat verzoeker nog niet werd veroordeeld door de correctionele rechtbank, verhindert de verwerende partij niet om op basis van het feit dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat stond van 5 mei 2015 tot 18 mei 2015 uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoering, de nodige verblijfsrechtelijke gevolgen te trekken. Het vermoeden van onschuld dat is neergelegd in artikel 6, tweede lid van het EVRM belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388)

2.7. Bij de invulling van het begrip openbare orde beschikt de verwerende partij over een ruime discretionaire bevoegdheid. Voor het vaststellen van het gevaar voor de openbare orde is het niet vereist dat de betrokkene veroordeeld is voor een misdrijf. Feiten en gedragingen die doen vrezen dat de betrokkene de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, zijn voldoende. Verwerende partij vermag dus uit bepaalde feiten af te leiden dat een vreemdeling door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoering wordt door verzoeker niet betwist. Hij bevestigt in zijn verzoekschrift dat hij in verdenking werd gesteld van handel en bezit in verdovende middelen. Het is niet kennelijk onredelijk om uit het aanhoudingsmandaat en de reden ervan af te leiden dat de verzoekende partij een gedrag vertoont waardoor zij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.” (R.v.V. nr. 154 437 van 14 oktober 2015).

De loutere beweringen van verzoekende partij alsdat zijn aandeel in het drugsonderzoek uiterst beperkt is alsook de betwisting van zijn betrokkenheid bij het bezit van wapens en munitie, doen geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verweerder herhaalt hierbij nog op dat de bewering van verzoekende partij alsdat hij een blanco strafregister zou hebben, hieraan geen afbreuk doet, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk heeft verwezen naar het feit dat verzoekende partij nog niet strafrechtelijk is veroordeeld, maar dat dit geen afbreuk doet aan de andere elementen die blijken uit het administratief dossier, en die toelaten vast te stellen dat verzoekende partij een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

[...]

Verweerder laat gelden dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, en dit na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij in het ANG-register geseind staat als vuurwapengevaarlijk, er twee pv's op naam zijn van verzoekende partij inzake bezit van wapens/munitie enerzijds en drugs in- en uitvoer anderzijds en verzoekende partij onder bevel tot aanhouding geplaatst werd inzake mededaderschap in een drugsdossier.

Terwijl de verweerder tot slot herhaalt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het persoonlijk gedrag en de persoonlijke situatie van verzoekende partij, waarna hij geheel terecht heeft gemotiveerd dat naar aanleiding van voormelde feiten dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten, alsook de recentheid ervan, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te beslissen dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden geweigerd.

De kritiek van verzoekende partij is geenszins ernstig.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen zonder schending van het evenredigheidsbeginsel.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

3.2.6. Zoals reeds werd aangeduid, kan een maatregel genomen om redenen van openbare orde op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet slechts gerechtvaardigd zijn voor zover deze uitsluitend is gebaseerd op het persoonlijke gedrag van de betrokkene. Er dient aldus voldoende duidelijkheid te bestaan over dit persoonlijke gedrag van de betrokkene dat de basis vormt voor een dergelijke maatregel. Het bestuur dient vervolgens na te gaan in welke mate, gelet op dit persoonlijke gedrag, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast en of de voorgenomen maatregel om redenen van openbare orde in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel.

De Raad stelt vast dat een nazicht van de stukken van het administratief dossier leert dat verweerder zijn beslissing wezenlijk steunde op de informatie die met betrekking tot verzoeker gekend was in de ANG. Een veiligheidsofficier van de Dienst Vreemdelingenzaken maakte zo melding van het feit dat verzoeker in de ANG voorkwam in twee onderzoeken naar drugshandel en er twee processen-verbaal op zijn naam waren, met name een proces-verbaal uit 2014 inzake bezit van wapens/munitie en een proces-verbaal van 2013 inzake in- en uitvoer van drugs. Hij maakte er tevens melding van dat verzoeker als vuurwapengevaarlijk stond aangegeven in de ANG en tussen 9 juli 2014 en 8 september 2014 in de hulpgevangenis verbleef inzake mededaderschap in een drugsdossier.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder geen kennis had van de concrete feiten die verzoeker pleegde of zijn persoonlijke gedragingen. Hij steunde zich op het gegeven dat verzoeker wordt genoemd in onderzoeken naar drugshandel, hij twee processen-verbaal op zijn naam heeft staan en staat geseind als vuurwapengevaarlijk, doch zonder dat in dit verband uit de stukken van het dossier blijkt welke concrete vaststellingen in dit verband dan wel werden gedaan door de politie. Er blijkt niet dat er op enig ogenblik sprake was van enige betrapping op heterdaad. De stukken van het dossier laten evenmin toe vast te stellen op basis van welke concrete feiten of vaststellingen de politie verzoeker aanduidde als vuurwapengevaarlijk. Verweerder lijkt verder gewicht toe te kennen aan het gegeven dat verzoeker in het verleden onder bevel tot aanhouding werd geplaatst in het kader van mededaderschap in een drugsdossier. Dit doet evenwel nog geen afbreuk aan de vaststelling dat het concrete gedrag van verzoeker verweerder niet gekend is. In dit verband moet ook worden opgemerkt dat dit bevel tot aanhouding, zoals door verweerder zelf wordt aangegeven, na 8 september 2014 niet werd gehandhaafd en verzoeker werd vrijgelaten onder voorwaarden. Er blijkt aldus niet dat verweerder, zonder voor het overige kennis te hebben van de concrete feiten, op het ogenblik van het nemen van de weigeringsbeslissing op 30 oktober 2015 nog dienstig kon verwijzen naar dit eerdere bevel tot aanhouding op zich. Verweerder beklemtoont verder nog dat verzoeker, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, in het bezit was van een vuurwapen, doch er blijkt niet waaruit dit dan wel blijkt. Verweerder lijkt dit af te leiden uit het feit dat verzoeker een proces-verbaal op zijn naam heeft inzake bezit van een wapen/munitie en dat verzoeker als vuurwapengevaarlijk is geseind, doch er werd reeds vastgesteld dat niet blijkt welke concrete vaststellingen in dit verband werden gedaan en aldus blijkt ook nog niet dat verzoeker ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen in het bezit was van een wapen. Samenvattend dient de Raad vast te stellen dat de stukken van het dossier geen, minstens onvoldoende duidelijkheid geven omtrent het werkelijke, persoonlijke gedrag van verzoeker. Verzoeker kan aldus worden gevolgd waar hij aangeeft dat verweerder onvoldoende onderzoek heeft verricht naar zijn persoonlijke gedrag. Aldus is onherroepelijk ook het onderzoek aangetast naar de vraag in welke mate, gelet op dit persoonlijke gedrag, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, alsook de evenredigheidstoetsing die in dit verband dient te gebeuren.

Er dient derhalve te worden geconcludeerd dat verweerder niet om een zorgvuldig onderzoek te doen inzake het eventuele gevaar dat verzoeker zou kunnen vormen voor de openbare orde en dat hij voorbijging aan het feit dat hij pas kon oordelen dat verzoeker een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde indien hij een precieze kennis had van de handelingen of gedragingen die verzoeker stelde en zodoende ook de verplichting om het evenredigheidsbeginsel in aanmerking te nemen bij de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet veronachtzaamde. Het verweer in de nota met opmerkingen vermag geen afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen. Met betrekking tot de aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het ook volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat niet wordt aangetoond dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

De Raad kan slechts besluiten dat verweerder in voorliggende zaak het zorgvuldigheidsbeginsel en de bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet miskende op het ogenblik dat hij oordeelde dat

verzoeker geen recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden omdat hij “een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving vormt”.

3.2.7. Er is dan ook grond tot vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Aangezien een onderdeel van het enig middel leidt tot de nietigverklaring van deze beslissing, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.2.8. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat in casu ook het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsaanvraag nog in behandeling is en hem dus geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven op basis van de overweging dat niet blijkt dat hij beschikt over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Als gevolg van de nietigverklaring van de weigeringsbeslissing valt verzoeker terug op een situatie waarin hij tijdelijk opnieuw verblijfsgerechtigd is in België, in afwachting van een nieuwe beslissing van het bestuur inzake zijn aanvraag, en deze situatie is onverenigbaar met het bestaan van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er is aldus eveneens grond tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS